

Nuri Bilge Ceylan'dan 700 Sayfalık Roman

"Kış Uykusu" bitip beyazperdede isimler akmaya başladığında aklımdan geçen şeydi: Öncelikle, kitap okumayı yaşamının ayrılmaz parçası haline getirmiş insanların yönetmenidir **Nuri Bilge Ceylan**.

Kim ki tuğla kalınlığında bir kitabı -usta işi bir elden çıkmışsa elbette- hiç sıkılmadan okur; hatta kitap bittiğinde kendisini "Keşke biraz daha uzun olsaydı" duygusundan kurtaramaz, o kişi Nuri Bilge filmlerinin izleyicisi olma potansiyelini taşır.

Bu tespitin yerel gazetede yazan biri tarafından yapılması da ne manidar oldu şimdi.

Filmi benden önce izleyen birkaç arkadaşım aramıştı bu konuda. "Filmi izlerken seni gördük karşımızda," demişti. Sebep? Haluk Bilginer eski bir oyuncudur, neredeyse inzivaya çekildiği o yerde, yerel bir gazeteye yazılar yazmaktadır.

Yerel bir gazetede yazıyor olmanın dışında ortak bir özelliğimiz yok aslında Aydın (Haluk Bilginer) karakteriyle. Özel yaşamımı çok da yakından bilmedikleri için yanıltıyordu arkadaşlarım. Ancak o filmde başka bir karakter vardı ki yer yer kendimden izler bulduğumu itiraf etmiydim; kim olduğu bende saklı kalmak üzere elbette...

İzleyicisini oldukça şaşırttı aslında **Nuri Bilge Ceylan** "Kış Uykusu"yla. "Nuri Bilge Ceylan filmlerinde pek diyalog olmaz," yargısını öyle bir altüst etti ki bırakın sinemacıları, roman yazarlarını kıskandıracak türden bir iş çıkardı ortaya. Bir ara sanatsal film üretme merakına kapılıp işin dozunu kaçırın yönetmenlerin elinden çıkma filmleri saymazsak, Kış Uykusu -diyaloglar başta olmak üzere pek çok açıdan- son yılların en sanatsal değerli olan filmidir diyebiliriz. Hele de o müthiş fotoğraf kareleriyle.

Hareketli fotoğraf sanatı olan sinemayı neredeyse duran karelerle yapmayı başaran bir yönetmen **Nuri Bilge Ceylan**; izleyicisinin önüne hepsi birbirinden çarpıcı fotoğraflarla çıkan... Aklındaki fotoğrafı en iyi nerede yakalayacaksa orayı arayıp bulan. Filmin jeneriği akarken -teşekkür kısımlarını görünce- anlıyoruz ki filmin bir kısmı Kars'ta çekilmiş; yani kar

fotoğraflarını en iyi yakalayabileceğiniz yerde.

Tüm bu ayrıntıların üzerine, izleyicinin Kış Uykusu'nda karşılaşacağı ne mi?

Gözünüzün önünde yaşanacak onca derin çatışmaya, karşılıklı sarf edilecek onca "ağır" söze rağmen acayip bir dinginlik. En şiddetlinin en durağamın içinde sunulması; neyin, ne dozda verileceğinin ustaca dengelenmesi...

Bir insan kendisiyle yüzleşmeye kimden başlar; her zaman kendisinden mi? Mutluluğumuzun kaynağı kim ya da ne? Ne kadar sahibiyiz yaşamın içinde; ne kadar gerçekten kendimiziz? Gitmek isteyenler kimden gitmek ister en çok da; ne'den? "Gerçek"le yüzleşmek -hele de kendi gerçeklerimizle- insan ruhunda kaç şiddetin de depreme yol açar? Sağ çıkmak mümkün mü böylesi bir depremden; yaralarını sarpıp tekrar yaşama tutunmak?

Kış Uykusu'nun insan aklına düşürdüğü onlarca sorudan yalnızca birkaçı saydıklarım... Ya gerisi? Kuşkusuz, herkesin sorusu birbirinden farklı olacaktır filmi izleyip bitirdiğinde; Kış Uykusu herkesi farklı bir incinmişliğinden yakalayacaktır. Yaşama karşı belli duyarlılığın sahibiyse elbette; hüzne bulanmış bir yaşamsa sürdürdüğünüz...

Benim açımdan, sessiz, sakin bir ortamda, tek başına izlenecek türden bir film Kış Uykusu. Film karakterlerinin her biri kendi derin kış uykularından uyanırken sizin uyanışınıza da yol açacak olan... Sonuç?

Tek kelimeyle çok beğendim. Şimdi istediğim, DVD'sini bulup aynı filmi ev sakinliğinde tekrar izlemek. Tıpkı bir iyi bir romanı sessiz bir köşede okuma isteği içerisinde olmak gibi.

Filme emeği geçen herkese içten teşekkürle...

Not: Çok istediğim halde bir türlü izleme fırsatı bulamadığım "Kış Uykusu"nu, 21. Altın Koza Film Festivali kapsamında özel gösteriminde izlemek varmış. Sinema emekçileriyle yan yana, aynı salonda. Bu anlamda bizi "Kış Uykusu" filmi ve oyuncularını buluşturan Altın Koza çalışan ve yöneticilerine Adanalılar olarak teşekkürümüzle...